

CAMPOGALLIANO

La Sigajôla e l Sôl

Un dě, la Sigajôla e l Sôl i s litighèven, parchě tótt e dû i êren sicûr d èser ù pió fôrt che cl èter, quând i vdénn un viandânt ch'al gnîva avânti infagotè¹ ind al tabâr. I dû in quistiåñ alôra i s miténn d acòrdi che al pió fôrt a srévv² stè quëll ch'ag l'éss cavèda a fèr in manêra che al viandânt as fót tôlt³ via al tabâr d'indòs.

La Sigajôla alôra la s mité a supiér al pió fôrt posìbbil, mo... mo pió fôrt ch'la supiêva e pió l viandânt al se strichêva só ind al sô tabâr, in manêra che ala fî al pòver Věint al duvé rinuncêr ala sô inprêsa e tôrla pêrsa. A cal pûnt lë alôra al Sôl al salté fôra gajèrd in cêl, e dâpp pôc al viandânt, ch'al comincêva¹ a sudêr, as cavé al tabâr. Acsë la Sigajôla la dué mèl-luntêra mëtters al côr in pès: al Sôl l êra pió fôrt che lê.

T êla piasûda la fòla stavôlta? Vôt ch'a t la cûnta n'ètra vôlta?

Nota 1 - nella traccia scritta *infagutèe, cumincèva*.

Nota 2 - nella traccia scritta *al srévv*, ma nei dialetti dell'Emilia centro-occidentale *l* davanti a «*s* impura» tende a cadere, come appunto in questo sonoro.

Nota 3 - questo invece è un *lapsus linguae*, come confermato dall'autore: sarebbe *fóss tôlt*.